

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018r.

sprawy **M. Z.**

skazanego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II

AKa [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 czerwca 2017 r.,

sygn. akt XXI K [...]

p o s t a n w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacje wniesione w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji oraz sposobowi procedowania w tej instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Zauważyć należy również, iż co do istoty, zarzuty podniesione w kasacji stanowią powtórzenie tych, które zawarto w apelacji. Były one przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego i zostały wnikliwie i obszernie omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Dwa pierwsze zarzuty, tylko dla zachowania pozorów poprawności proceduralnej, odwołują się do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., gdy faktycznie kwestionują wyłącznie prawidłowość ustaleń i ocen dokonanych przez Sąd I instancji.

Kwestie te szeroko zostały omówione w uzasadnieniach obu wyroków. Zaakcentowano tu przede wszystkim nagłą zmianę wyjaśnień skazanego, przejście od deklarowanej niepamięci przebiegu zdarzenia do obszernego jego opisanie. Najistotniejszy jednak pozostaje brak stwierdzenia u M. Z. jakichkolwiek istotnych obrażeń ciała, które mogłyby uprawdopodobnić tę nową wersję. Prawidłowo przeanalizowana została też kwestia kwalifikacji prawnej przypisanych czynów. Zauważyć należy, że Sąd Odwoławczy szczegółowo omówił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zarówno problematykę zamiaru sprawcy (k. 9-10), jak i wypełnienia znamion czynu z art. 191 § 1 k.k. (k. 10).

Kolejne dwa zarzuty są już wprost skierowane do sposobu procedowania przed sądem I instancji. Sąd Apelacyjny nie mógł bowiem naruszyć ani art. 169 k.p.k. czy 170 k.p.k. ani 391 k.p.k. skoro przepisów tych nie stosował.

Na marginesie zatem już zauważyć jedynie należy, że art. 391 k.p.k. daje podstawę do odczytania zeznań świadka w sytuacji, gdy przebywa za granicą. Dla stosowania tego przepisu nie jest decydujące to, czy możliwy jest do ustalenia adres, pod którym ta osoba przebywa, lecz to, czy jej pobyt poza Polską ma charakter długotrwały. W niniejszej sprawie warunek ten został spełniony, gdyż jak wynika z informacji policji świadek przebywał za granicą i nie planował powrotu do Polski. Nie widząc potrzeby powtarzania słusznych argumentów przemawiających za tym stanowiskiem Sądu Apelacyjnego (k. 7 uzasadnienia), należy jedynie podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie poprzestał na wysłaniu świadkowi wezwań na adres przez niego podany, ale również próbował nawiązać z nim kontakt telefoniczny (k. 470), jak również zwracał się z prośbą o pomoc do organów Policji (k. 437, 457).

Wskazać również należy, że świadek A. B. była słuchana zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem. Złożyła zeznania, które zostały ocenione, a Sąd I instancji nie uznał potrzeby kolejnego przesłuchania po odczytaniu zeznań świadka A. K. Nie doszło w ten sposób ani do naruszenia wskazanych w kasacji przepisów ani art. 7 k.p.k. Nie jest bowiem niezbędne, aby zeznania świadka były uzupełniane w sytuacji, gdy depozycje innych świadków, co do tej samej kwestii są częściowo odmienne. Tak jak nie jest wymogiem procesowym przeprowadzanie konfrontacji w sytuacji, gdy zeznania te są rozbieżne. Sądy dysponowały dostatecznym materiałem dowodowym, aby ocenić wiarygodność poszczególnych świadków. Sąd Apelacyjny zarzut ten rozpoznał i przedstawił prawidłową jego ocenę na k. 8 uzasadnienia swego wyroku.

W tej sytuacji brak było podstaw do uznania zarzutów podniesionych w kasacji za zasadne, choćby w minimalnym stopniu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.